

самоврядування», «Про місцеві державні адміністрації» закріпили факт існування та де-юре незалежності органів місцевого самоврядування.

Але, на жаль, у визначений хронологічний проміжок місцеве самоврядування перебувало в Україні в латентному стані.

На цьому етапі не були вирішені такі важливі завдання:

- 1) конституційні постулати про первинність територіальної громади, а не посадових осіб попри визнання на рівні Президента не знайшли свого розвитку;
- 2) залишились законодавчо не визначені фінансово-економічні основи місцевого самоврядування;
- 3) непослідовними і схематичними були спроби реформування територіальних засад місцевого самоврядування;
- 4) цивілізовані та конструктивні взаємовідносини громади і органів місцевої влади не вдалося побудувати;
- 5) недостатнє залучення населення до участі у вирішенні питань місцевого самоврядування;
- 6) державні гарантії на розвиток і підтримку місцевого самоврядування залишались декларативними;
- 7) гостро відчувалася потреба в удосконаленні нормативно-правової основи місцевого самоврядування, в законі «Про територіальну громаду» зокрема.

Література:

1. Агапов В. Л. Шахтарські колективи в умовах кризи 1976–1991 рр. Монографія / В. Л. Агапов. – Донецьк: Світ книги. 2012. – 663 с.
2. Батанов О.В. Муніципальне право України: Підручник / Відповідальний редактор М. О. Баймуратов – Х.: «Одіссей», 2008. – 528 с
3. Становлення і розвиток соціальної інфраструктури українського села // «Академія»: підготовка до ЗНО. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zno.academia.in.ua/mod/book/tool/print/index.php?id=3472>.
4. Степаненко В. Революція як констеляція: національні особливості
5. Четверікова Л. О. Середній клас як детермінанта формування соціальної держави в Україні / Л. О. Четверікова // Вісник Львівського університету. Серія: філософські науки. – 2005. – Вип. 8. – С. 247–254
6. Шангіна Л. Громадянська активність українського середнього класу / Л. Шангіна // Національна безпека і оборона. – 2008. - №7 (101). – С. 30 – 45.
7. Яцуба В., Клімчук Б., Пухтинський М. Чи є в Україні місцеве самоврядування? / Яцуба В., Клімчук Б., Пухтинський М. // Урядовий кур'єр. – 2003. – 12 квітня. – № 69. – С. 5.

Губаньов Ю.

(наук. кер. – доц. Жалій Т.В.)

студент I курсу історичного факультету

*Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Національна поліція в Україні: проблеми й перспективи етапу становлення

Сьогодні українське суспільство стоїть на порозі змін, зокрема, це стосується реформування органів внутрішніх справ. З 4 липня на вулицях Києва з'явилася Національна поліція. Відповідний закон про створення Національної поліції затвердила Верховна Рада. Згідно з документом, новий підрозділ складається з кримінальної та патрульної поліції, поліції охорони, спеціальної поліції та поліції особливого призначення КОРД (Корпус оперативно-

раптової дії). Не секрет, що однією з визначальних ознак незалежної, суверенної, демократичної, соціальної, правової держави є наявність у ній організованої системи правоохоронних органів. І це лише одна невелика реформа серед тих, що їх намагається запровадити Україна.

Для аналізу сучасних принципів організації поліції в Україні на сучасному етапі ми використали норми правових актів вищої юридичної сили: Конституції України від 28 червня 1996 року, Закону України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року, постанову «Про Національну поліцію» від 28 жовтня 2015 року [3].

Поліція світу досить різноманітна. У статті ми хочемо зосередитися на аналізі, характеристиці та порівнянні цієї структури в таких країнах, як Україна і США. Якщо проаналізувати правоохоронні органи України то до 2015 року на території держави діяла міліція, але 2 липня парламент прийняв закон № 2822 «Про Національну поліцію».

Основними завданнями Національної поліції є: реалізація державної політики у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку; внесення на розгляд Міністра внутрішніх справ пропозицій щодо забезпечення формування державної політики в зазначених сферах; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [3].

Поліцейська система США виникла під впливом демократичних ідей Декларації незалежності 1776 і принципів Конституції 1787 р. На відміну від більшості країн, у США немає єдиного поліцейського управління; отже, немає і офіційного терміну «Поліція США». Замість цього, кожен штат, кожне велике місто, а іноді і більш дрібний населений пункт, має своє поліцейське відомство, незалежне від інших. Засновники США на початку американської державності прагнули закріпити в Конституції країни як найбільше повноважень за владою штатів та органами місцевого самоврядування. Десята поправка до Конституції США говорить: «Влада, яка не передається цією конституцією в руки Сполучених Штатів і користування якої окремими штатами в ній не обумовлено, надана штатам і народу». Відповідно до даної поправки вся діяльність поліції штатів, міст і округів регламентується конституціями і законами штатів, а також виданими на їх основі нормативно правові акти органів місцевого самоврядування. Характерними прикладами таких актів являються міський поліцейський ордонанс, «Клятва поліцейського» і «Моральний кодекс працівників правоохоронних органів» [4, С.28].

Особливістю діяльності поліції США є те, що поліція не являє собою жорсткої замкнутої ієрархічної системи і не має однакової організаційної структури. Поліцейські департаменти штатів в своєму повсякденному житті керуються діючим федеральним законодавством і законами штатів. Вони незалежні один від одного. Організація і компетенція поліції кожного штату визначається законодавством штату. В різних штатах ці питання вирішуються по-різному. З точки зору територіальної юрисдикції, поліцейські органи штату обмежені його територією. Начальник управління поліцієюзначається губернатором і йому підпорядковується.

Незважаючи на деякі відмінності поліцейські органи штатів мають схожу організаційну структуру, що зумовлено завданнями які на них покладаються: здійснення поліцейських функцій на території штату; охорона посадових осіб та його особливо важливих об'єктів; патрулювання автомобільних доріг; реєстрація автотранспортних засобів, видача водійського посвідчення та технічний огляд і інспекція автотранспорту; ведення криміналістичних експертиз; підготовка кадрів як для власних підрозділів, так і для інших департаментів штату.

Отже, не зважаючи на таку різницю завдання та мета спільні, оскільки дані структури створені для охорони правопорядку, захисту та допомоги населенню, яке цього потребує. Проаналізувавши систему органів поліції та порядок їх створення в Україні та США можемо сказати, що вони різняться між собою причинами цього зокрема є те, що Україна є унітарною

державою в якій конституція є головним законом та регулює життя держави і не зважаючи на децентралізацію, яка на разі проводиться в країні всі територіальні одиниці живуть за принципами Конституції України. А в США яке є федеративним об'єднанням кожен штат має власні закони, деякі з них відрізняються від законів в інших штатах. Тому органи поліції та система їх створення в зазначених країнах відрізняється, тим більше, що поліція в Україні нова, структура й порядок її створення лише реалізується на практиці.

Література:

1. Асямов С. В. и др. Полиция зарубежных стран: система организации и опыт профессиональной подготовки кадров. – Ташкент, 2010. – 450 с.
2. Губанов А.В. Полиция зарубежных стран. Организационно-правовые основы, стратегия и тактика деятельности / А.В. Губанов. – М.: МАЭП, 1999. – 288 с.
3. Закон України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/580-19/page>.
4. Яковлев К. Л. Государственно-правовые основы организации правоохранительных органов зарубежных стран : [монографія] / К. Л. Яковлев, Е. И. Яковлева, О. Н. Яковлева. – М. : ИНФРА-М, 2011. – 160 с.

Лобко В.

(наук. кер. – доц. Жалій Т.В.)

*студент IV курсу факультету фізичного виховання
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Мовна політика держави: поняття, особливості, проблеми реалізації

«Мова – це наша національна ознака, в мові – наша культура, сутність нашої свідомості». Так про нашу українську мову висловився відомий церковний і громадський діяч, історик Івано Огієнко. Мова відіграє важливу роль у процесі становлення етносу, народності, нації. Для Українського Суспільства зараз мовне питання є вкрай важливим з огляду на російсько-українську війну, розв'язану північними сусідами, засилля мови агресора в медійний простір, повсякдення українства.

Конституційні положення відповідають нормам міжнародних договорів та європейських актів міжнародного права, в руслі конституційного законодавства сьогодні є чинними висновки Конституційного Суду України. Оскільки про важливість мовної політики будь-якої держави зайве переконувати, нагадаємо вислів невмирущого Олеса Гончара «Мова вдосконалює серце і розум народу, розвиває їх». Для подальшої етнічної консолідації, для прогресивного поступу українства, для включення України в повноцінний міжнародний та європейський освітній простір, нам необхідно вивчати й удосконалювати існуючі правові підвалини використання, поширення й популяризації нашої рідної державної української мови.

Конституція України (Ст. 10), Конвенція «Про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти» (Ст. 5), Європейська хартія регіональних мов або мов меншин, Закон України «Про засади державної мовної політики», Рішення Конституційного Суду України від 14.12.1999 №10-рп/99 та ін. [3-4; 5-6; 10]. Мова – це характерний для людського суспільства, специфічний вид знакової діяльності, який полягає в історично усталених звукових актах для позначення явищ об активної діяльності з метою обміну між членами суспільства інформацією. Мова – це ідеальна система матеріальних одиниць (звуків, слів), яка існує поза часом і простором. Це певний код, шифр, відомий всім представникам мовного колективу, незалежно від їх віку, статі або місця проживання. Мова вироблена багатовіковим досвідом певного народу. Державна мова – це закріплення традицією чи законодавством мова, вживання якої є обов'язкове в